

Forslag

til

Lov om ændring i lov om boligbyggeri.

Fremsat den 16. oktober 1969 af *Kaj Andresen, Albertsen, Poul Dalsager, Ove Hansen, Niels Mørk, Helge Nielsen, Axel Ivan Pedersen og Børge Schmidt.*

§ 1.

I lov om boligbyggeri, jfr. lovbekendtgørelse nr. 163 af 9. maj 1968, som ændret ved lov nr. 319 af 18. juni 1969, foretages følgende ændring:

§ 34, stk. 1, affattes således:

„Stk. 1. Boligministeren kan give tilsagn om statsgaranti i henhold til § 32 til gennemsnitlig 18.000 lejligheder i hvert finansår, således at byggeri med statsgaranti så vidt muligt fordeles jævnt på de enkelte finansår. Heraf forbeholdes — ud over de i

§ 63 omhandlede lejligheder — gennemsnitlig 3.000 lejligheder i hvert finansår til sikring af boliger til husstande, der bliver husvilde som følge af sanering af usunde boliger. Tilsagn om statsgaranti i finansårene 1969-70 og 1970-71 kan dog højst ydes til henholdsvis 14.000 og 16.000 lejligheder, hvoraf henholdsvis 1.000 og 2.000 lejligheder forbeholdes udsanerede.“

§ 2.

Denne lov træder i kraft den

Bemærkninger til lovforslaget.

I forbindelse med den af folketinget den 9. juni 1969 vedtagne ændring af lov om boligbyggeri, jfr. lovbekendtgørelse nr. 163 af 9. maj 1968, blev den hidtidige ramme for bevilling af statsgaranti og rentesikring til almennyttigt boligbyggeri på gennemsnitlig 12.000 lejligheder pr. finansår forhøjet med gennemsnitlig 1.000 lejligheder pr. finansår. Disse lejligheder skulle ifølge lovforslaget forbeholdes udsanerede.

De socialdemokratiske medlemmer af boligudvalget gjorde allerede dengang opmærksom på, at det i den foreliggende situation var helt utilstrækkeligt kun at forhøje kvotaen for almennyttigt byggeri med 1.000 lejligheder. Til støtte herfor anførte man i den af boligudvalget den 23. maj 1969 afgivne betænkning:

„To faktorer indebærer, at en væsentlig forhøjelse

af kvotaen på nuværende tidspunkt er en nødvendighed, nemlig løsning af saneringsopgaverne og omfanget af de kommende års boligbyggeri.

Saneringen vil i sig selv nødvendiggøre et betydeligt erstatningsbyggeri, som næppe kan være mindre end 3.000 lejligheder pr. år.

Sidste års stagnation i påbegyndt boligbyggeri må være tilstrækkelig begrundelse for, at der også sker en forøgelse af det almennyttige boligbyggeris ramme, så der i de kommende år fremkommer den stigning i færdiggjort byggeri, som er nødvendig, hvis boligefterspørgslen skal imødekommes. Alle prognoser tyder på, at vi fra de nuværende ca. 45.000 færdige boliger pr. år skal op på 50.000-60.000. Derfor må det langtidspanlagte sociale byggeri have øgede rammer.“

I overensstemmelse med disse synspunkter frem-